

**MARKUS
HEITZ POHLED
MRTVÉHO**

*FANTOM Print
2018*

Copyright © 2013 Droemersch Verlagsgesellschaft Th. Knaur
Nachf. GmbH & Co. KG, München, Germany
The book has been negotiated through AVA international
GmbH, Germany (www.ava-international.de).
Translation © Svatava Kretková
Cover © Lukáš Tuma

ISBN 978-80-7594-017-9

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
[@fantom.print](https://www.instagram.com/fantom.print)

www.mahet.de

Upozornění na fiktivnost

Veškeré postavy vystupující v románu jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost s žijícími či zesnulými osobami je čistě náhodná.

Pokud by se někdo v některé poznal, má velmi bohatou fantazii a může tím být polichocen.

Také děj je uměle vytvořen a nezakládá se na skutečných událostech či konkrétních předlohách z přítomnosti ani z minulosti.

Budoucnost bohužel nemohu vyloučit, ale doufám, že k věcem popsaným v románu nikdy nedojde.

Hlavně upíři neexistují. Ale ti se v knize nevyskytují.

A i kdyby ano, nejsou reální, nýbrž smyšlení, jak už jsem říkal.

Ale smrt, ta existuje, a přichází v románu nejednou ke slovu. Stejně jako zaměstnanci pohřební služby. A jeden takový funebrák se v knize také objeví, ovšem opět toliko jako smyšlená postava, jak znovu opakují.

Upozornění na nefiktivnost

Některé ulice, hudební skupiny a další přísady jsou pak přece jen skutečné. V tom případě je to naprosto úmyslné.

Ach ano, Lipsko je samozřejmě reálné.

A je fascinující, živé a plné proměn!

Upozornění na částečnou fiktivnost

Některé ulice už mohou vypadat v okamžiku čtení knihy jinak, mohly změnit tvář.

Prosím, nedivte se. *Nejedná* se o chyby. Jen o všudypřítomnou změnu.

V onom krásném městě to jde velmi rychle, jako třeba v Hainstrasse: Ještě před nedávnem se ve směru k hlavnímu nádraží rozkládala ladem ležící plocha, pak tam během psaní začali kopat archeologové, a zakrátko se směrem na Brühl vysune budova obchodního domu Hainspitze.

Nebo se tak snad už dávno stalo?

Přeji sobě i všem obyvatelům, aby si Lipsko uchovalo svůj zvláštní, naprosto jedinečný šarm, všem novostavbám navzdory.

PROLOG

Lipsko, Connewitzská křižovatka, 15. říjen

Armin Wolke klopytal po výjezdové cestě z *Werk II, Závodu II*, dlážděné kočičími hlavami.

V hlavě mu duněly poslední tóny přídivku kapely *Solitary Experiments* spolu se spoustou promile alkoholu, které v uplynulých hodinách pečlivě nashromáždil popíjením piv. „To mě poser...“ zamumlal a musel se opřít o hrubou cihlovou zeď; pod jeho dotekem se uvolnily poslední zbytky uschlé popínávé rostliny a šustivě se snesly na zem.

„Všechno v pohodě?“ zeptala se ho jakási mladá žena procházející kolem.

„Ale jo,“ utrousil, zhluboka se nadechl a odřihl si. Pivo, oxid uhličitý, nic zvlášť sexy, hlavně při rozhovoru s pohlednými neznámými slečnami. Armin z principu odmítal používat ochranu sluchu, protože ji považoval za zvukovou bariéru, a tak teď vnímal všechno tlumeněji. Lehké pískání v pravém uchu ho varovalo, aby se zítra znovu nevystavoval sto dvaceti decibelům. Stejně to nepůjde. Ocitne se v naprosto odlišném hudebním světě, bez dunivých basů a syntetizérů. „Zvládnou to.“

„Musíš znát svůj limit,“ opáčila dívka s úsměvem a vydala se za kamarádkami.

Nějaká přechytralá žába, pomyslel si Armin, usklíbl se a lehce potácivým krokem vyšel ze zábavního areálu, který sloužil v devatenáctém století jako továrna na výrobu plyno-

měří. Teď sdružoval *Závod II* coby středisko kultury různé haly a prostory, v nichž se konaly koncerty, divadelní představení a další akce.

Armin stále slyšel bas, jak mu bručí v uších. *Solitary Experiments* šlápla v souladu se starým posláním stavby pořádně na plyn. Elektrické beaty berlínsko-lipské skupiny roztančily jeho i ostatní návštěvníky tak, až jim na těle vyrazil pot. A jako vždycky si bubeník strhl k radosti dívek z potovaného těla rudou košili a opřel se paličkami do bubnů.

Teď byl Armin utahaný a chtěl už jenom domů. I když si člověk v šestadvaceti stále mohl dovolit mladickou nerozvážnost, raději se už nechtěl do ničeho pouštět. Jeho výlet představoval dostatečnou vzpuru proti obvyklému životu.

Kapsáče i tenké černé EBM tričko se stříbrným potiskem *Old School*, všechno se na něm lepilo. Někdo na něj navíc vylil drink, takže smrděl jako ožralý gumový medvídek. Plácání gelu na světle hnědé vlasy ulíznuté dozadu si klidně mohl ušetřit.

Dav ho obtékal a předháněl. Všichni mířili na tramvaj, aby se dostali do centra.

„No prima,“ zaláteřil, protože tušil, že se už do nejbližšího spoje nedostane. „Inteligenti z dopravního podniku.“

A mělo být hůř. Nevelký oranžový nápis běžící na informační ceduli na zastávce hlásil, že v důsledku nehody byla prozatímne pozastavena doprava směrem na hlavní nádraží. Coby náhrada tu teď varovně poblikávaly autobusy přistavené na okraji vozovky.

„Ne, beze mě,“ zamumlal Armin při pohledu na masy, mačkající se uvnitř. Rozhodl se jít pěšky, dokud nedorazí na zastávku, která bude v provozu.

Kromě toho aspoň cestou trochu vystřízliví. Jinak mu jeho holka, Mendy, beze slova přestěhuje polštář na pohovku. Už před odchodem mu dala zřetelně na srozuměnou, že nepova-

žuje návštěvu koncertu za dobrý nápad. Opilý jako dělo nemůže vkročit do ložnice. Podvratná moc žen.

Vyrazil kolem řady zavřených obchodů a stále fungujících barů a restaurací.

O víkendu nebylo v téhle oblasti sice úplně mrtvo, ale skutečný ruch panoval až dole v KarLi, ulici Karla Liebknechta, kde se to bary a restauracemi jen hemžilo. Možná by si tam mohl dát ještě jedno pozdní pivko na cestu... Pak ten nápad zavrhl.

Dnes nebylo na chodnících v KarLi zdaleka tak živo jako obvykle. Studený vítr zahnal noční tuláky do hospod. Noc páchla cigaretami kuřáků, kteří museli tu a tam přede dveře, aby učinili zadost své závislosti, a výpary jídel, linoucími se z odvodových šachet gastronomických podniků.

Pohyb Armina trochu zahřál, přesto se třásl. Jeho hubené tělo neznalo nic, co by se podobalo ochranné vrstvě tuku. Nakonec se dal do lehkého poklusu, aby úplně neprochladl.

Pořád se držel v KarLi a toužebně vyhlížel tramvaj. Taxík si brát nechťel, přišlo by to nejmíň na deset eur. Sice je v pohodě měl, ale vydat je za *tohle*? Koneckonců měl měsíční jízdenku.

Nerovné dláždění podrobovalo jeho koordinaci nelehké zkoušce, v níž prozatím obstával. To už minul zastávku Ulice Kurta Eisnera.

Po tramvaji široko daleko ani stopa.

Náhle k němu ze stínu průjezdu mezi obchodem s kebabem a indickou restaurací přiskočila tmavá, vysoká postava. Bez jediného slova se ve výši jeho hrudi rozmáchla jakýmsi podlouhlým světlým předmětem.

Instinktivně uhnul. Jeho reakce byla sice díky alkoholu dost nemotorná, ale splnila svůj účel – zaoblený konec baseballové pálky prosvítl těsně kolem něj.

„Prachy, mobil a drahý krámy,“ zasyčel útočník a zvedl

pálku oběma rukama. Tvář měl zakrytou šátkem táhnoucím se přes nos a ústa, kapuce mikiny mu vrhala stín na čelo a oči. „Všechno na zem! Rychle! Nebo si to vezmu sám.“

Armin věděl, že je příliš podroušený, než aby se pouštěl do křížku s ozbrojeným lupičem. Jediný zásah pálkou a svět bolestně potemní – aby se pak ještě bolestněji znovu vynořil. Kromě toho by mohly utrpět jeho prsty, a to by bylo více než katastrofální...

Ovšem promile v jeho krvi se současně staraly o dostatečnou sebedůvěru, aby vyrovnala každé manko.

„Polib si,“ vmetl zakuklenci srdnatě do tváře a zaujal bojové postavení. Ne že by měl zkušenosti s rvačkami, ale třeba tím udělá dojem.

Zaoblený konec se tentokrát přihnul příliš rychle, zasáhl ho do pravé paže a připravil ho o rovnováhu – vzápětí schytl ránu koncem zbraně do žaludku. Zlomil se v pase a pozvracel se.

„Idiot, vážně,“ zanádal lupič. „Poblil mi boty.“

Třetí úder pálkou zasáhl Armina zepředu do hrudi a odmrštil ho na záda.

Praštil se zátylkem o chodník, pak ucítil na celém těle útočnickovy šátrající ruce. Odněkud se ozvaly hlasité výkřiky, nějaký chodec zpozoroval přepadení.

„Zůstaň na zemi, jestli nechceš dostat přes držku,“ zasyčel muž na Armina.

Arminova opilost se mísila s nevolností a znemožňovala mu jakoukoliv obranu. Konečně ho lupič nechal na pokoji.

„Hej,“ zvolal Armin a s námahou se vyškrábal na nohy. Paže ho páčila jako oheň, v hlavě mu tepalo a v žaludku jako by mu klokotala sopka. „Ty svině! Nech mi aspoň doklady!“ Potácel se po chodníku a cítil, jak mu kolabuje krevní oběh.

Maskovaný muž se zastavil a vrátil se k němu. „Řek sem, že máš zůstat na zemi!“ vyjel na něj a uštěřil mu kopanec do

boku. „Do prdele, buď rád, že jsem ti nerozbil tu tvoji pitomou držku.“

Armin pod zásahem zavrával, pokusil se znovu získat rovnováhu a nechtěně se při tom vpotácel do vozovky, kde pak padl vedle namalovaného jízdního pruhu na kolena; v uších mu zněly kroky lupiče, které se rychle vzdalovaly.

Autá troubila, blikala světly a vyhýbala se mu, jejich reflektory se zdvojnásobovaly a deformovaly jako vypasené hvězdy s gloriolami.

Armin se chvíli omámeně plazil po vlhkém, studeném asfaltu, pak vstal, zapotácel se a znovu se zhroutil na zem. Zatím se mu dařilo vyhýbat se přejetí a najednou pochopil, jak se asi musí cítit toreador. Jeho býci měli kapoty a mřížky chladiče, na nichž by skončil, kdyby se dopustil sebemenší chyby.

Adrenalin mu vypudil z krve alkohol, přinejmenším na několik velmi bdělých, spásných vteřin přehlušil jeho účinek. Armin se kotoulem přes rameno zachránil před blížícími se širokými pneumatikami a předním spoilerem, který vypadal, jako by ho vybrousili – aby se nakonec ocitl na kolejích. V bezpečí.

V tu chvíli se pronikavě a táhle rozřinčela tramvaj. Trať byla opět v provozu!

Armin rezignovaně zvedl hlavu a zíral do reflektorů, které se k němu bleskově řítily a pod nimiž vpravo a vlevo sršely jiskry.

Nedokázal se pohnout; údy těžké jako z olova ho přišpendlily k zemi. Řidič stiskl záchrannou brzdu, ale ta nebude stačit, aby uchránila jeho dunící lebku před srážkou s podstatně tvrdší přední stranou vozu.

„Chlapče, zmiz odtamtud!“ zařval mu někdo do ucha se silným saským přízvukem, pak ho jakási osoba popadla v podpaží a odtáhla ho stranou tak profesionálně, jako by to dělala už po sté.

Tramvaj prosvištěla centimetr od špiček jeho bot a zaplnila vzduch pachem rozžhavené oceli; ozýval se hlasitý a neutuchající skřípot. Armina zasypávaly žhnoucí jiskry a pálily ho na kůži.

S těžkým supěním se pokusil vstát. Muž, který ho odtáhl z kolejí, ho podepřel. „Do prdele,“ šeptal Armin neustále, přitom se třásl chladem a šokem.

„Jenom klid,“ chlácholil ho muž. „Jenom klid.“

Tramvaj mezitím zastavila, z kabiny se vyřítíl rozzuřený řidič a hnal se přímo k nim. Zvědavci na zastávce drželi ve vzduchu mobily a filmovali nebo fotili. „Hej, ty!“ zařval tramvaják vztekle. „Kamaráde, to bude drahý. Tvoji občanku. Hned!“

Arminovi bylo zle, zrak měl stále lehce zakalený. „Ukradli mi ji,“ vyhrkl s námahou a ukázal na opačnou stranu ulice. „Zrovna před chvílí.“

„Nevykládej blbosti!“ obořil se na něj řidič a výhružně se před ním vztyčil. „Ochlasto! Naval svoji...“

„Jenom klid, pane...“ zakročil zachránce a přečetl jméno na mužově štítku, „... Müllere. Nemůže za to. Viděl jsem, jak mu nějaký maskovaný chlap zasadil kopanec. Proto došlo k nehodě. Ten mladík může být rád, že je ještě naživu.“

„Aha.“ Řidič přesto dál rozčileně blýskal očima. „Ale ne že se vypaříte. Policie a sanitka jsou na cestě. Mám kvůli tomu cirkusovému představení ve voze dva zraněné.“ Pak se obrátil na podpatku a vrátil se k tramvaji.

„Omluva od pana Müllera by neškodila.“ Arminův zachránce zavrtěl hlavou a změřil si mladíka hřejivýma, hnědýma očima, rámovanýma brýlemi s černými rohovinovými obroučkami. „Chápu, že je rozrušený, ale...“

Armin se podruhé pozvracel, tentokrát ze spousty důvodů: kvůli běhu, setkání s baseballovou pálkou, alkoholu, rozčilení a strachu, že nechybělo mnoho a skončil pod tramvají.

Také tuto neslavnou scénu bezpochyby zachytily mobily a zakrátko se objeví na nějaké báječné sociální síti. Otec bude zuřit, až se roznese, jak ze sebe jeho syn udělal na veřejnosti pitomce. Nejraději by se rozbřečel, úlevou i studem. Zamaskoval zaštkání odkašláním.

Pak si odplivl, nenápadně si otřel slzy z tváře a posadil se. „Děkuji,“ zamumlal nesrozumitelně a zadíval se na svého zachránce.

Odhadoval ho zhruba na šedesát. Byl vysoký a normálně stavěný, černé vlasy prokvetlé stříbrem nosil nakrátko ostříhané. Od brady dolů se mu táhl slabý rudý škrábanec, vlevo na čele se rýsovala stará jizva. „Jsem Armin.“ Natáhl k muži ruku.

„Lui. Vlastně Ludwig, ale většina lidí mi říká Lui.“ Usmál se. „Nebojte se. Bude to v pořádku. Povím policii, co jsem viděl, a že jste se neplazil mezi auty dobrovolně.“ Vytáhl z kapsy bundy balíček cigaret a nabídl Arminovi. Jeho oděv působil stejně nenuceně jako jeho vyjadřování: tmavé látkové kalhoty, na nich rozhalená bílá košile; před chladem ho chránila krátká kožená bunda.

„Ne, děkuji. Nekouřím.“

„Výborně.“ Ludwig si zapálil.

Dorazila policie a sanitka, ulici samozřejmě znovu uzavřeli. Armin podal výpověď, jak jen dokázal. Třas ne a ne přestat, navzdory fóliovité pokrývce, kterou mu přes ramena přehodil záchranář. Ludwig silným saským nářečím potvrdil jeho slova. Na otázku, zda mají uvědomit jeho otce, odpověděl Armin zamítavě. To by tak ještě scházelo.

Po udání učiněném na neznámého pachatele kvůli ublížení na těle, nekonečných pohledávkách lipského dopravního podniku a prohlídce záchranáři ho strážci pořádku konečně propustili. Tramvaják Müller se ani poté neomluvil za své neomalené chování.

Ludwig se nabídl, že odveze rozrušeného mladíka domů, a nerozčiloval ho cestou hlubokomyslnými řeči ani chlácholivou prázdňou konverzací.

V Kateřinské ulici Armin vystoupil a proplížil se přes dvůr do prostorného bytu ve starém domě. Mezitím ho všechno rozbolelo, od hlavy až k patě, ale chvění končetin ustalo.

Na pohovce už ležel polštář – výčítka s polyesterovou výplní a bavlněným potahem. Mendy ho nechtěla vedle sebe. Bezpochyby předpokládala, že se vrátí z koncertu nalitý jako žok.

Armin si nejdříve pohrával s myšlenkou, že by se přece jen mohl vkrást do ložnice, aby uložil své ztýrané tělo do měkké postele. Ale pak by musel Mendy vyprávět, co všechno se přihodilo, a to by trvalo. Přitom teď potřeboval pár hodin klidu. Naléhavě.

Posraný večer, pomyslel si, rozložil deku a vklouzl si pod ni, aby získal aspoň trochu pocitu útulnosti a bezpečí, když už ho přítelkyně odmítla.

Když uléhal, vytanula mu na mysli děsivá myšlenka, že lupič teď ví, kde bydlí. Díky ukradené občance a dokumentům.

A že rychle zjistí, čím synem Armin Wolke je.

Navzdory tomuto nehezkému poznatku usnul.

Druhý den ráno ležel na odkládacím stolku lístek. Od Mendy.

Radila mu, aby uklidil byt, jak se domluvili. Vrátil se kolem čtvrté odpoledne a uvaří. Něco ruského.

Věděl, že je to něco jako nabídka ke smíru. Mrzelo ji, že ho zase vyhostila z ložnice. V jejich vztahu nic nového.

S povzdechem zvedl své hubené tělo z gauče; aspoň že neměl kocovinu. Zvracení způsobilo, že mu v krvi nezůstalo dost alkoholu na to, aby se dostavily nepříjemné následky přílišné konzumace piva. Jediné pozitivum uplynulé noci.

Armin se dovlekl pod sprchu, kolem publikávající pev-

né linky, kde mu záznamník signalizoval tři nové zprávy. Bezpochyby otec, který chtěl vědět, co jeho syn pohledával na EBM koncertu, ačkoliv měl dnes večer hrát na klavír v koncertním sále Gewandhaus. Chopina.

Nebylo snadné být úspěšným potomkem ještě úspěšnějšího bývalého koncertního pianisty a intendanta lipské opery.

Kdyby bylo po jeho zploditeli, strávil by Armin zbytek života v ochranném kokonu, kde by se nic nemohlo stát jemu a hlavně jeho rukám.

Navýsost úspěšný čínský pianista Lang-Lang si nechal pojistit prsty na sedmdesát miliónů eur.

K jeho virtuozitě a podobně vysoké sumě měl Armin ještě hodně daleko, ale kdyby mu baseballová pálka zlomila nějakou kost nebo pořádně zasáhla ruce, čelil by vážnému problému. Přerušení či dokonce konci kariéry. A to kvůli ani ne stovce eur, běžným hodinkám a chytrému telefonu.

Pořádně se osprchoval, spláchl ze sebe pronikavý pach gumových medvídků a vklouzl do čistého spodního prádla. Po snídani bude svět určitě vypadat líp. Kouření, ne. Kávu, ano prosím. Silnou, černou a v hojném množství.

Ve velkém zrcadle si prohlédl spoustu modřin, způsobených útoky a vlastními kaskadérskými kousky, a ohmatal si bouli na zátylku. Chopin následkem přepadení utrpí a bude znít poněkud kostrbatě.

Litoval, že se nezeptal Ludwiga na adresu, aby mu třeba poslal vstupenku. Coby poděkování. Policie jeho bydliště určitě zaznamenala.

Armin se vydal starodávným, štukaturou zdobeným bytem zpátky k telefonu. Musel zavolat do bank a nechat zablokovat karty, což měl udělat už dávno. Ale včera se na to prostě nezmohl.

Zvonění slyšel už z dálky. Otec se mu zase pokoušel dovolat.

Zahnul za roh, pomalu procházel kolem kuchyně – a vtom uviděl paži, jak se po něm bleskurychle natahuje ze dveří; ruku v rukavici svírající paralyzér; obnažené kontakty, obklopené praskající, namodralou elektřinou a mířící na něj. Ucítil jejich dotek na holé hrudi.

Pak mu tělem projel výboj, svaly se začaly divoce smršťovat a Armin se zhroutil se zasténáním na staré parkety.

Několik vteřin viděl jen jasné světlo a cítil bolestivé brnění v každické buňce. Elektrická baseballová pálka.

Lapal po dechu a nedokázal se pohnout, ať se snažil sebevíc. Chtě nechtě musel zírat na jemné trhliny ve dřevě a vdechovat slabý zápach čisticího prostředku.

Pak se k němu přiblížily nepravidelné kroky a uslyšel tichý smích. „No, zlatý kluku?“ zašeptal někdo.

Ozvalo se zapípání záznamníku.

„Tady je tvůj otec, Armine. Víím, že jsi doma. Už jsem telefonoval s Mendy. Zvedni to! Musím ti...“ uslyšel podrážděný, vyčítavý hlas, hovořící více než důrazně.

„Mám od tebe tvému otci něco vyřídít?“ zeptal se neznámý posměšně a přehlušil vzrušenou zprávu, linoucí se z reproduktoru.

Zlatý kluk.

Lupič ze včerejší noci pochopil, že existuje něco lukrativnějšího než sotva sto eur, středně drahé hodinky a chytrý telefon. Výkupné.

Arminovi se nepodařilo otevřít pusy, ačkoliv by na toho chlapa strašně rád zařval, aby vypadnul.

„Žádné návrhy? V tom případě na něco přijdu.“

Ozvalo se praskání nevěstící nic dobrého, pak následoval zásah blesku.

KAPITOLA 1

Lipsko, hlavní nádraží, 16. říjen

Připadá mi to tady strašidelné.“ Karo se podívala na svou „mladší nevlastní sestru, musela se kvůli tomu trochu skloubit. Pokud se člověk nedívá, kam nemá, nemůže se nic stát, tak znělo její motto. Nesla v rukou dvě igelitky s nákupem a teď je na chvíli postavila na zem.

V nejspodnějším podlaží podzemních garáží panovalo dusné horko a páchlo to tu starými výfukovými plyny a spálenými pneumatikami. Někde v úseku nad nimi vyjíždělo po rampě auto; kovově to chrastilo a řinčelo, zvuk ještě dlouho dozníval mezi šedivými, popraskanými betonovými zdmi a pilíři.

Elisa se drze ušklíbala a zavrtěla blondatou kšticí, až se jí zhoupaly copy. „Smůla,“ zahalekala radostně a v dobré náladě. „Tak pojď už!“ Desetiletá dívenka se rozběhla opuštěným, potměným parkovištěm. „Táta říkal, že máme jít k parkovacímu automatu.“

„Počkej, sakra!“ Karo popadla tašky a spěšně se vydala za ní. Podrážky jejích tenisek tiše vrzaly na zemi, a když došláply na barevné značení, vydávaly legrační zvuky.

Čtrnáctiletá slečna viděla světlé vlasy nevlastní sestry, zářící v příšeří; ne všechna světla fungovala, jak měla. Připadala si jako v detektivce. A parkovací automat byl velmi, velmi daleko. Taky jako v kriminálce nebo v hororu.

Elisa si z toho všeho podle všeho nic nedělala. Poskakovala

a nakukovala do každého tmavého zákoutí, jako by odtamtud chtěla vylákat fantomy, kteří tam možná číhali. Ve svém oblečení připomínala moderní Karkulku, toulající se aktualizovanou adaptací pohádky.

Zato Karo se ve svém úboru sestávajícím z topu, sukně, punčocháčů a kabátku snažila vypadat dospěleji. Matka si ji nedávno změřila kritickým pohledem a zamumlala něco jako „až moc hezká“; následoval rozhovor o sexu a ochraně.

Nákupy byly těžké, tenká ucha se jí rařezávala do dlaní.

„Eliso, počkej!“ Karo zavřela hlavou a musela igelitky znovu na chvíli postavit na zem. „Mohla bys mi pomoci!“

Nevlastní sestra jí jenom rozpustile zamávala a zmizela za smartem. „Táta má taky takového,“ ozval se ze tmy její vysoký dětský hlas.

„Jo, a vypadá to srandovně, když v něm sedí,“ opáčila Karo. „A teď pojď sem!“

To, že to vypadalo *srandovně*, nebylo dáno ani tak modelem auta, jako spíše tím, že jejich otec měřil dva metry; byl skutečným obrem, se svaly a bříškem, ale v neuvěřitelné kondici.

Matka tvrdila, že by bez svých mušketýrských vousů vypadal jako směs Bruce Willise a Kurta Russella. Karo si musela Kurta Russela nejdřív najít na Googlu. Elisina matka její názor tak úplně nesdílela, spíš ho srovnávala s Viggo Mortensenem ve filmu *Hidalgo*. I toho si musela Karo vyhledat na internetu.

Ona sama byla přesvědčena, že jejímu otci nic z toho neodpovídá, že je skutečným originálem, jedinečným člověkem. Začínalo to už jeho křestním jménem. Karo neznala nikoho, kdo by se jmenoval Ares. Přesvědčení, že člověk nemá chodit vyšlapanou cestou, protože po ní kráčí všichni, předal otec svým dcerám, a Karo byla na obojí hrdá. Už tak bylo na světě dost nudných, přizpůsobených lidí.

Méně hrdá byla ovšem na Elisou.

Proč taky?

Kvůli její mámě je otec opustil, a dívku to pekelně štválo. Dokonce i po tolika letech. To, že táta opustil i Elisou a její matku, představovalo určité zadostiučinění.

Moc se s Elisou nemusely, ale příbuzenský vztah a otcovy zásahy většinou zabránily nejhoršímu. Táta trval na tom, aby se rodina scházela. Máma mu kvůli tomu říkala „závislák na harmonii“.

Ale pohybovat se s Elisou sama po takřka vyliďněném podzemním parkovišti představovalo nelehkou výzvu.

Nevlastní sestra se vynořila vedle smartu a zamířila ke stříbrné dodávce. „Ty jo, to je paráda! Vidíš ty disky? Páni, ty jsou obrovské!“

„Už toho mám dost!“ zvolala Karo vztekle. „Jestli...“

V tu chvíli se dveře dodávky prudce otevřely a vyskočila z nich štíhlá, maskovaná ženská postava. Natáhla se a hmátla po Elise, která překvapeně vykvikla.

Karo ztuhla úlekem. Chtěla se dát do běhu, ale nedokázala se pohnout.

Elisa si počínala o to srdnatěji. Srazila ženinu ruku stranou, zvedla nohu a ze všech sil dupla útočnici patou na nárt. Její další kopanec směřoval do kolena, přitom z plna hrdla křičela o pomoc.

Maskovaná žena zaklela a popadla Elisou za cop.

Dívka vykřikla, ale dál zasazovala útočnici jeden kopanec za druhým. Hrany bot doslova přšely na kolena a do rozkroku maskované postavy, pak Elisa vedla úder ohnutou zatnutou paží proti ženinu žaludku a podbříšku.

Maskovaná ji se sténáním nechala být a zhroutila se do dodávky.

Elisa se okamžitě otočila a rozběhla se k osvětlené uličce, kde stál parkovací automat.

„Počkej!“ Karo se rozběhla za ní a nechala nákupy bez povšimnutí stát. Obdivovala, jak dobře a rychle nevlastní sestra zareagovala.

„Díky za pomoc, krávo!“ zakřičela Elisa přes rameno, přeběhla tmavý prostor a vřítla se do chodbičky, kde se s těžkým supěním opřela o stěnu. Byla skoro u cíle. „To si budu pamatovat!“

Karo uviděla útočníka vystupujícího zpoza sloupu příliš pozdě.

Pronikavě zaječela a pokusila se získat odstup. Myšlenky jí divoce pádily hlavou. Přemítala, co by mohla proti muži podniknout. Poznatky měla, ale ochromovala ji panika.

Kráčel přímo k ní, tvář ukrytu za bílou hokejovou maskou, jeho obrovské ruce připomínající pracky byly čím dál blíž. Její osobní horor právě začal.

„Do koulí! Kopni ho do koulí!“ zakřičela Elisa rozčileně.

Karo viděla kolos tyčící se nad ní. „To vím taky!“ Nechala ho přijít blíž a pokusila se ho kopnout do rozkroku.

Ale muž odrazil její polovičatý pokus, popadl ji za rameno a přitáhl si ji k sobě. „Mé přítelkyni jste unikly, ale mně ne!“ zvolal.

Karo zvedla koleno a tentokrát se nedokázal ubránit. Zasupěl. Pak mu pěstí zasadila přímý úder do masky v místě, kde zhruba tušila nos. Za normálních okolností by teď šla muži po očích, ale ochrana tváře to neumožňovala.

„No? Co uděláš teď?“ Zablokoval její dvojité výpad proti vlastním uším a prudce do ní strčil. „Teď jsi nahraná!“ Sklonil se nad ní.

Karo přistála zadkem na betonu. Zasípala bolestí a strachem, ale rychle mu zahákla nohu o kolenní jamku, druhou vyrazila proti stehnu a připravila tak soupeře o rovnováhu.

Zůstala ležet, obrátila se do lepší pozice a zaútočila mu na hrud' sérií kopanců vedených patou, které mu vyrazily dech.

Když na závěr namířila na krk, chytil ji za nohu. „To stačí,“ vyhrkl s námahou.

Najednou se přiřítla Elisa, vyskočila a dupla muži oběma nohama a s hlasitým výkřikem „Do koulí!“ do rozkroku.

Nebo to alespoň zamýšlela.

Nějak se mu totiž podařilo stočit podbřišek stranou, takže jedna dětská noha narazila na beton, druhá mu přistála na boku. „Řekl jsem, že to stačí!“

Elisa zavrávala, ale udržela rovnováhu. „Ach, tati!“ za-reptala. „To by tě vážně hodně bolelo!“

„Já vím,“ zavrčel v odpověď a pustil dceřinu nohu, aby si sundal masku. Pod ní se objevily mušketýrské vousy a kulatá lysá hlava. Nos byl po ráně lehce zarudlý. Část síly úderu se mu přenesla na obličej.

Karo vstala, pomohl jí. „To bylo pěkně odporné,“ postěžovala si. „Po Elise jsi tak tvrdě jako po mně nevystartoval.“

Zasmál se a pohládl ji po tmavé kšticí, což se jí současně líbilo i ji dráždilo. Nebyla už malá holka jako její nevlastní sestra. „No, tak moc jsem ji zase nešetřil. Jenom se bránila rychleji než ty.“ Stočil pohled k dodávce. „Dolores?“

„Budu mít obrovské modřiny,“ zavolala v odpověď. Seděla ve dveřích, jednu ruku přitisknutou na podbřišek. Také ona si už sundala masku, hnědé vlasy jí splývaly až k dolnímu okraji žeber. „Eliso, jsi pěkná d'áblice, víš to?“

„Jo, máma to taky pořád říká!“ zajásala dívenka a protančila kolem otce. „Obstály jsme?“

„Jasně že jo,“ zasyčela Karo a otřela si zadek od špíny. „Už do toho znovu nejdu.“ Přitom byla ráda, že u otce absolvovala kurz. Propůjčoval jí jistotu, věděla by teď, jak se bránit útočníkovi. A že se otec nedržel zpátky, ji při zpětném pohledu těšilo. Skutečný násilník by to taky neudělal. Musela ještě dostat pod kontrolu svou bázlivost. Záviděla sestře, že podobným problémem netrpí.

Otec si změřil dcery postupně jednu po druhé, každé podal ruku a řekl: „Blahopřeju ke složené zkoušce. Uvidíme se za půl roku na opakovacím kurzu.“

„Ach né!“ Karo prudce vydechla a obrátila oči v sloup.

Zato Elisa se zaradovala a objala otce. „Ale pak tě trefím pořádně, tati!“

„Už teď se lituju.“ V tu chvíli mu zazvonil mobil. Vylovil ho z kapsáčů, přijal hovor a poodešel několik metrů stranou.

„Byla jsem lepší než ty,“ zašeptala Elisa s úšklebkem a šťouchla Karo do boku.

„Je mi to fuk,“ odsekla Karo. Vzpomněla si na nákupní tašky, v nichž byla jen závaží. Tož už ale uviděla, jak je Doroles nakládá do dodávky. Měla velmi sportovní postavu a na svých dvacet let nebyla nijak zvlášť vyvinutá, mohla se ovšem pochlubit pohlednou tváří, dokonale zdůrazňovanou dlouhými, tmavě hnědými vlasy. Karo doufala, že jednou bude taky tak dobře vypadat, ovšem s většími ňadry, pak bude všechno v pořádku.

Mladá žena si znovu uvázala culík. Použila k tomu gumičku do vlasů, kterou jí darovala Elisa; klátila se na ní černá kočka s vyceněnými zuby a zlým šklebem. Vyhoupala se do auta, stáhla okýnko, rozjela se a zamávala dívkám na pozdrav. „Čauky, vy dvě! Nashle příště!“

Karo a Elisa její gesto opětovaly; dodávka odfrčela. Brzy bylo slyšet jen kvílení pneumatik a tiché rachocení, jak ujížděla vzhůru po rampě.

Otec se k nim vrátil. „Tak,“ řekl a schoval mobil. „Nastupte si. Odvezu vás domů.“

Elisa se rozhlédla. „Svým smartem?“

Zaculil se od ucha k uchu, což mu dodalo jakési starobylé troufalosti. Mušketyrské vousy mu jednoduše slušely. „Hádejte. Na oslavu dne se povežete přiměřeně stavu jako princezny.“

Karo se zadívala na Porsche Panamera, které tu osamělo

jako jediné auto na celém podlaží. „*To* je tvoje?“ Ukázala na ně. „Co se stalo? Přepadl jsi banku?“

„Kdysi jo. Dneska už to nedělám. Navíc ty prachy jsou už dávno fuč.“ Vyrazil a vytáhl klíč. Blinkry zasvítily, vůz se s cvaknutím odemkl. „Prosím, nastupte si, dámy.“

Karo následovala jeho i poskakující Elisou. Jako většinou při jeho podobně suchých výrocích nevěděla, zda to otec myslel vážně, nebo ne. „To je vážně silný fáro, tati.“

„To je. Počkej, až šlápnu na plyn.“ Přesel ke kufru a vytáhl dětskou sedačku pro Elisou. „Ale nic neušpiňte.“

„To jsem si mohla myslet.“ Karo pokývla. „Takže není tvoje.“

„Ne. Patří jednomu zákazníkovi, za kterým hned pak jedu. Vyzvedl jsem mu auto z opravy.“ Umístil sedačku na zadní sedadlo, Elisa si do ní vlezla a otec ji připoutal. „Součást servisu.“

„Ty jo, na sportovní auto je to porsche pěkně velké!“ zaskřehotala nevlastní sestra a rozpřáhla paže. „Tati, koupíš si taky takové? Až budeš bohatý?“

„To by ses mohla načekat.“ Karo zaujala místo vepředu a obdivovala intarzie z pravého vzácného dřeva, vyleštěné tak nemilosrdně, až se v nich zrcadlila její tvář. Vůz byl zhotovený na zakázku. „Táta nebude *nikdy* bohatý.“

„To je pravda,“ přitakal, připoutal se a nastartoval. Znovu to pronesl s takovým podtónem, jako by myslel opak. Porsche začalo pomalu couvat.

Karo si ho kradmo změřila. „Tati?“

„Ano?“

„Kterou banku jsi to tenkrát přepadl?“

Zařadil jedničku a podíval se na ni. V mechově zelených očích, v nichž se třpytily světlejší skvrnky, se mu šibalsky zajiskřilo. „Ty uhádneš rok, já ti pak prozradím první banku,“ navrhl. „Souhlasíš?“

Karo měla pocit, že špatně slyšela. „*První banku?*“

Usmál se a špičky vousů mu vystřelily vzhůru. „Fajn, holky – držte se!“ Sešlápl plynový pedál až k podlaze, Porsche Panamera vystřelilo s kouřícími pneumatikami ze svého parkovacího místa a hnalo se kolem pilířů.

Elisa nadšeně zavýskla, zato Karo umírala na sedadle spolujezdce strachy. Navzdory veškerému hněvu, který k němu chovala, navzdory Elise a životu, který vedl a jehož nemohla být trvalou součástí, svého otce milovala.

Když porsche prudce navedl do zatáčky a zád' se stočila, neubránila se smíchu; otec a nevlastní sestra se přidali.

Lipsko, hudební čtvrť, 16. říjen

„Ne, pane Tzschaschele. To, co předvádíte, *nej*sou žádné sedy-lehy. Už vám to šlo líp.“ Ares se posadil vedle něj na černou karimatku. „Pojďte. Půjdeme do toho spolu,“ zamrkal na svého svěřence. *Jenomže já se při tom nezapotím.*

„Vám se to mluví,“ zasténal tělnatý muž v šeríkovém sportovním úboru, který si vydělával na živobytí obchodem s brakovým zbožím.

„To ano. A máme stejnou hmotnost.“ Ares naproti tomu vypadal v černých cyklistických kalhotách a mikině stejné barvy jako z módního žurnálu. Lehl si na zem, zapřel se nohama a špičky prstů si dal za uši. „Zvedněte trup, upřete pohled k oblakům, netlačte hlavu dopředu. Zpočátku stačí pár centimetrů, a vydechujte při tom. Počítám: jedna, dvě, tři...“ Ares pokračoval v počítání a přemýšlel o zpceném muži, od něhož už dostal ne jeden přílišně nevkusný dárek.

Nacházeli se za sídlem v malém miniparku, založeném a opěčováném zástupem zahradníků, a pracovali pomocí švihadel a závaží na zlepšení Tzschaschelovy kondice.

Cvičení prokládali vytrvalostním během, na závěr si dopřávali ještě pětáctyřicet minut volného klusu kolem záhonků lemujících cestičky. Výsledek: za dva měsíce jedenáct kilo dole.

Herbert „Herbie“ Tzschaschel byl velkoobchodníkem výprodejovým zbožím a fenoménem, nejen kvůli svým šedivým loknám upraveným ve stylu vpředu byznys, vzadu pártý, a kotletám jako vystříženým ze sedmdesátých let. Čachroval ve velkém s těmi nejdivočejšími věcmi, které na první pohled nikdo nepotřeboval: špatně namalovanými zahradními trpaslíky, teniskami páchnoucími umělou hmotou, klouzajícími prkénky na krájení nebo čínskými kočkami pro štěstí s ruskými nápisy. Ale jakmile se na zboží objevily magické cedulky „výhodný nákup“, „sleva“ a „1 euro“, kupovali lidé každý nesmysl.

Tzschaschel díky svým mazaným metodám zbohatl a ztloustl, a tak zase investoval část svých peněz do Arese, aby ho dostal do formy. Tomu se až dosud úspěšně dařilo vyhýbat se oslovování svého klienta *Herbie*, ačkoliv mu to Tzschaschel velmi razantně nabízel.

„... dvacet,“ dopočítal Ares a zůstal ležet. „Krátká přestávka, pak si dáme posledních dvacet.“

„Fajn,“ zafuněl Tzschaschel a zíral do mraků, jako by odamtud mohl někdo sestoupit, nějaký spasitel, který by pokračoval za něj. „Jste nemilosrdný osobní trenér, Löwensteine.“

„To je pravda. Ale díky tomu jste už shodil.“

Tzschaschel k němu otočil hlavu a sklouzl pohledem po Aresovi i jeho bříšku. „Jak může být někdo tak fit, a přece mít břicho?“

„Jenom žádnou závist, pane Tzschaschele. To je všechno tvrdý trénink, dlouholetý. Nenechte se oklamat.“ Poklepal si na svou izolační vrstvu, která se jen lehce zhoupla; svaly na pažích se mu při tom vybouřily do působivé velikosti. „Dobře

maskovaná síla.“ Ares se ušklíbl a pohladil si bradku, čímž si zároveň ulízl vousy. „S vámi zvládneme totéž. Tak jedeme: jedna, dvě...“

Zatímco jeho šeríkový zákazník vedle něj sípal a supěl, jako by přiváděl na svět dítě, Ares myslel na to, že se mu zase trochu víc podařilo připravit své dvě tak rozdílné dcery na skutečný život.

Koneckonců byl skutečný život často zlý. Mohl by o tom vyprávět.

A od vyprávění přešel v duchu ke zkouškám divadelního představení Kleistova *Rozbitého džbánu*, ovšem v moderní úpravě.

Hrál soudce, nejspíš kvůli své pleši, jak se domníval. Ale role ho bavila. Lipské Lidové noviny o něm napsaly, že je nejtrénovanější soudce Adam, jaký dosud v Lipsku vystoupil na okrajové scéně. „Löwenstein zvládá roli s lehkostí, což není vzhledem k jeho svalům žádný div,“ napsal kritik. Po premiéře provedli ještě pár změn v načasování, které si potřebovali dnes večer znovu projít.

„... dvacet.“ Ares vyskočil na nohy a podal Tzschaschelovi ruku. „Dobrá práce! Teď si ještě dáme kolečka. Puls maximálně 136, ne moc rychle.“

Muž ho chytil za ruku a nechal se vytáhnout nahoru; účes se mu lehce zhoupł, lokýnky zapružily jako miniaturní ocelová pérka. Až do osmdesátých let nosili podobné účesy profesionální fotbalisté a vůbec se za to nestyděli. „Jasně.“ Zadíval se k domu a zamával své přítelkyni, stojící u okna. Anatevka.

Její bílý svetřík s obrovským rolovacím límcem visel na jedné straně níže, takže bylo vidět její odhalené rameno. Neměla pod ním nic, což si ovšem mohla vzhledem ke své postavě dovolit. Černovlasá kráska se usmála a pozvedla na pozdrav hrnek s kávou. Byla přinejmenším o dvacet let mladší a o sedmdesát kilo lehčí než Tzschaschel.

„Ach ano. To je přece motivace!“

A v žádném případě z výprodeje, pomyslel si Ares a také ji pozdravil. Skutečná luxusní Ruska. „V tom případě udělejme na dámu dojem dalším cvičením.“

Pustili se do běhu, který nevyžadoval od Arese žádné úsilí a mohl být považován nanejvýš za rozehrátí. Pak odjede do fitness centra, zvedne pár činek a odfrčí na zkoušku. Rýsoval se mu velmi povedený den: sport a umění.

Tzschaschelovi zahvízdal telefon.

Obchodník zůstal stát a pustil se s těžkým oddechováním do telefonování. „Sorry, to je dobrý kamarád,“ zafuněl ještě na vysvětlenou.

Ares diskrétně o pár metrů poodstoupil a sklouzl očima k domu; Anatevka ještě pořád postávala u okna. Nedržela v ruce telefon. Žádný klamný manévr. Zpočátku se jeho klient snažil získat čas mezi cvičeními „důležitými telefonáty“, než se ukázalo, že mu volala přítelkyně. Samozřejmě na příkaz svého partnera.

Tzschaschel zavěsil. „Promiňte, Löwensteine, ale tohle je důležité,“ prohlásil.

„Víte, že vás to bude stát sedmdesát eur?“ ubezpečil se Ares. Tak zněla dohoda – telefonát během lekce znamenal dar na dobročinné účely.

„V tomto případě ne. Máme stav nouze.“ Tzschaschelova tvář se změnila, působila voskově a bledě. Rozběhl se k domu. „Můžete mě tam hodit, Löwensteine?“

„Co se stalo?“ Ares se vydal za ním.

„Jeden můj přítel má potíže. Jeho syn zmizel... a já jsem zrovna příliš rozrušený, než abych dokázal bezpečně řídit.“

„Žádný problém, pane Tzschaschele. Vezmeme s sebou Anatevku?“

Vstoupili do sídla.

Tzschaschel zavrtěl hlavou a rozběhl se nahoru po mramo-

rovém schodišti, kolem postávající Rusky, která mu za normálních okolností vtiskávala na rty polibek coby odměnu.

Anatevka za ním udiveně hleděla, pak stočila zrak k Aresovi. Vytrhaná, jemně klenutá obočí jí vystřelila vzhůru. „Co být?“ Jako vždycky mluvila tou nejkrásnější zprzněnou němčinou a s oním zvláštním zdůrazňovaným r, které znělo tak sexy.

„Přítel v nesnázích,“ vysvětlil. Ať si to Tzschaschel pěkně vyjasní všechno sám. Podala mu sklenici vody, kterou vděčně vypil.

Chvíli si prohlížela Arese jako kočka pamlsek, pak sklopila zrak k nehtům na ruku. Ráda mlčela. Ares si v duchu kladl otázku, jestli se takhle dívá na každého muže, který je štíhlejší než její přítel.

Jeho klient už mezitím zase scházel dolů, oblečený do volného šedivého obleku, který jeho tělnatost spíš nepříjemně zdůrazňoval, než aby ji skrýval. Tzschaschel musel zapadnout do sprchy, na čisté košili se mu totiž rýsovaly mokré skvrny, vlasy měl mokré a visely mu na hlavě jako spící zvíře. Políbil Anatevku na čelo. „Musím jít, pirožku. Georg mě potřebuje.“ A vyběhl ze dveří. „Možná se vrátím pozdě,“ zavolal ještě a hodil Aresovi klíče od Mercedesu S 500.

Ares je chytil. Popadl batoh, který si předtím odložil u vstupních dveří, pustil se za Tzschaschelem a v duchu se podívoval, jak ten chlap dovede být rychlý.

Oba nastoupili.

„Kam?“

„Do banky.“

Ares nebyl ani moc zpocení, přesto si připadal v cyklistických kalhotách a mikině za volantem elegantní, rychlé limuzíny nevhodně. Každý policista na tomto světě by ho zastavil, aby se ujistil, že to auto neukradl. „Do které, pane Tzschaschele?“

„Ach tak. Ano.“ Obchodník vypadal zmateně. „Do banky Germania. Je u Nové radnice.“

Ares přikývl a vedl vůz po dlouhé příjezdové cestě. Jeho zvědavost rostla, ale mlčel. Nebyla to jeho věc.

„Löwensteine, musím se vám přiznat, že za okamžik poveze Lipskem jeden milión eur,“ vysvětlil mu Tzschaschel napjatě. „S vámi po boku se při tom budu cítit podstatně lépe než se svým pirožkem.“ Otevřel okno a nechal si foukat do tváře studený vítr. „Syna mého přítele unesli. Tak narychlo nedokáže sehnat výkupné. Samozřejmě mu pomůžu.“

„Budeme ty peníze taky předávat?“ Ares reagoval pragmaticky, což mu kdysi u motorkářů vyneslo přezdívku *Profik*. Nejenom proto, že jeho druhé jméno znělo Leon.

Tzschaschel se krátce zasmál. „Proč jenom jsem věděl, že se ze všeho nejdřív nezeptáte na to, jestli jsme uvědomili policii?“

„No, nezmiňoval jste poldy. Většina lidí by to udělala.“ Upíral pohled zelených očí na provoz, suverénně a cíleně projel ulicí Karla Tauchnitze a odbočil.

„Ano, Georg je neinformoval. Vymluvil jsem mu to,“ odvětil Tzschaschel a kousal si spodní ret. Proudící vítr probudil spící zvíře na jeho hlavě k životu a vytvaroval schnoucí účes do velmi zvláštní podoby, které ovšem Tzschaschel nevěnoval pozornost. „Než aby únosci ztratili nervy a Armina zabili, jakmile by uviděli policisty, raději utratím milión eur a nechám si je policií vrátit zase hezky zpátky. Nebo soukromými detektivy.“

Ares ponechal jeho vysvětlení bez komentáře. Nesdílel tak úplně názor svého klienta.

Nechtěně mu začal na rtech pohrávat velmi lehký úsměv. Najednou ho znovu dostihl nebezpečný život, od něhož se už léta držel zpátky. Stačil jediný krátký telefonát a ocitl se uprostřed začínajícího kriminálního případu. Coby osobní trenér.

Ale nesmělo k tomu dojít. Mohl si dovolit nanejvýš malý výlet do jiného světa, který dobře znal. Velmi dobře. Až příliš dobře.

Ares si přísahal, že se vyhne všemu, co by ho mohlo ještě hlouběji zatáhnout do celé záležitosti. „Budeme předávat, nebo ne?“ slyšel, jak se ptá, a měl dojem, že to znělo spíš vstřícně než odmítavě. *Sakra!*

„Šel byste do toho, Löwensteine?“ Tzschaschel vypadal, jako by se mu ulevilo. „Víte, že to od vás nemůžu žádat. Pokud odmítnete, nebude to mít žádný vliv na vaši práci pro mě.“

Ares přikývl. Toto gesto bylo neutrální a mohlo znamenat cokoliv; současně přemýšlel, jestli by neměl zavolat jednomu příteli a dát mu tip...

Pak ten nápad zavrhl. Nic mu do toho nebylo a nechtěl se podílet na žádné katastrofě. Namočil se do toho už tak dost tím, že se nabídl coby poslíček, respektive společník.

Velkoobchodník s trečkami už dál nedotíral a hleděl z okna. Tu a tam utrousil „hrozné“ nebo „do prdele“, až zaparkovali s S 500 před bankou.

Společně vstoupili do haly, byli okamžitě uvítáni úředníkem a zavedeni do jednací místnosti. Následujícímu krátkému rozhovoru dominovala zdvořilost, nikdo nekladl příliš mnoho otázek, dokonce ani na zabezpečení. Na stole spočíval malý decentní kovový kufřík. Milión to go. Tzschaschel musel být výborný klient.

Ares si musel připustit, že na něj Tzschaschel právě zapůsobil. Pozbýval tady veškerou nemotornost, pohyboval se obratně, mluvil profesionálně a důrazně. Byl to jeho píseček.

Po deseti minutách opět vyšli z budovy, vyzbrojeni oním kovovým kufříkem, v němž se ukrýval milión eur v pětistovkách. Ares ho odnesl k vozu, uložil ho vzadu do prostoru pod sedadly a před jízdou zamkl všechny dveře.

„Do Kateřinské ulice.“ Tzschaschel se posadil na zadní sedadlo, cestou telefonoval s přítelem a uklidňoval ho. Všechno se spraví, Arminovi se nic nestane, a kdyby únosci žádali další peníze, však on už to s nimi nějak sfoukne. Je zvyklý stlačovat ceny dokonce i za nejlepší zboží. Pak zavěsil.

Projeli ulicí Goerdelerring a postupovali zdárně vpřed. Nebyli ani padesát metrů od cíle.

Ares se snažil ovládnout, ale pak vyhrkl: „Takže ještě nevznesli žádný požadavek?“

„Ne.“ Tzschaschel se zatvářil zamyšleně.

„Kdy ten kluk zmizel?“

„Včera ráno. Neobjevil se večer na koncertě, a to *může* znamenat jen jediné, totiž že byl unesen.“

Ares vyhodil blinkr a navedl S 500 do úzkého vjezdu, ústícího na dvůr; stará, ale restaurovaná vrata se za nimi zavřela jako pod dotekem neviditelné ruky.

Mercedes zastavil v kupeckém dvoře z doby rokoka, na nejlepším místě a šikmo naproti nově postavenému nákupnímu centru u Brühlu. Kolem se ještě povalovalo demontované lešení, poslední renovační práce byly dokončeny a byty úspěšně prodány.

Tzschaschel se vyhrabal z auta, Ares sebral kufřík a následoval ho.

Bezpečnostní kamera sledovala jejich kroky, současně se ozval bzučák vstupních dveří.

Vydali se nahoru po schodech, které král veteše dobrovolně zvolil místo výtahu, což Ares coby jeho osobní trenér kvitoval s potěšením.

Na odpočívadle je už očekával muž v tmavě modrém obleku, který působil očividně nervózně.

Ares ho okamžitě poznal: Richard Georg Wolke, sběratel umění, bývalý oslavovaný koncertní pianista a intendant lipské opery. Teď už také věděl, jaký koncert měl Tzschaschel

předtím na mysli – velký a dlouho očekávaný koncert Chopina v Gewandhausu.

„Kdo je to?“ zeptal se Wolke okamžitě.

„Můj osobní trenér, Ares Löwenstein,“ představil ho Tzschaschel. „Pořádá kurzy sebeobrany a... napadlo mě, že by nebylo špatné mít ho s sebou. Při předávce.“ Potřásli si rukama. „Takový průser, Georgu!“

Wolke si Arese změřil, pak ustoupil. „Ano. Takový průser.“ Byl cítit alkoholem, košili měl rozepnutou a kravatu volně vsunutou pod límec. Na hlavě mu trčely oříškově hnědé vlasy, nemyté a rozčuchané. „Varoval jsem ho, aby nechodil do Závodu II.“

Procházeli opraveným bytem. Rychle se ukázalo, že se jedná o synův příbytek.

Ares zaznamenal lehkou stopu dámského parfému, po jeho nositelce ale nebylo ani vidu ani slechu. Pochyboval, že s tím má Závod II něco společného. Pokud by se rozneslo, že Wolke junior představuje výnosný cíl, odvěkli by ho klidně i přímo z jeviště koncertní síně. Uprostřed koncertu Chopina.

Ares se dohadoval, že by mohlo jít o nějaké mafiány z východu. Možná Jugoslávce. Nebo Rusy. V obou případech by bylo rozumné splnit jejich požadavky bez vyjednávání. Pokud se naskytne příležitost, musí to Tzschaschelovi říct, než dostanou rukojmí zpátky po kouscích.

Král výprodejového zboží se posadil do křehce vypadajícího křesla a odmítl nabídnutou whisky. Aresovi nikdo nevěnoval pozornost. „Ozvali se?“

„Ne.“ Wolke si nalil a převrátil do sebe drink skoro na ex. Ares ho odhadoval na něco málo přes šedesát, ale Arminův otec se udržoval ve formě. Šlachovitý, sportovní a neúnavný, aspoň pokud šlo o operu a její záležitosti. Protože jeho kontakty sahaly až do nejvyšších pater politiky, dokázal pro operu vyzískat víc než jeho předchůdci, aspoň to tvrdily no-

viny. Muž, který se jen zřídka smířil s odmítnutím nebo strpěl námitky.

Ares podle elektroniky a zařízení ve stylu EBM poznal, že tady syn rebeloval proti svému tradičně založenému, mocnému otci. „Promiňte prosím,“ nedokázal se už ovládnout, „ale jste si jist, že vašeho syna unesli? Nemohl prostě vzít do zajecích?“

Oba muži na něj upřeli zrak. Jeden udiveně, druhý rozzlobeně.

„Proč by to měl dělat?“ vyjel na něj Wolke vztekle. „Armin se na ten koncert těšil. Celé měsíce příprav, týdny strávené u klavíru – čeho by svou nepřítomností dosáhl?“

„No, třeba že by vás našel?“ navrhl Ares. „Taková malá vzpoura ve zlaté kleci.“

„Nikdy,“ zavrčel Wolke. „Kromě toho vám do toho nic není, osobní trenére.“

Ares stiskl pevně rty a zdržel se všech komentářů, které mu ležely na jazyku. Znal muže, jako byl intendant. Měli tvrdou, chladnou a drsnou skořápku, pod níž se ovšem neskrývalo měkké jádro, nýbrž jen další pancíř. Byli úspěšní, neznali nic jiného a neočekávali nic jiného.

Proto by Arese neudivilo, kdyby Armin vážně někde seděl se svojí holkou na pláži a se smíchem se opíjel. Nejlíp za prachy svého papíčka.

Ale nechtěl se za mladíka radovat předčasně. Klidně bylo možné, že měli co do činění s únosem. Koneckonců tady byl dobrý motiv: Díky dobám koncertní činnosti nashromáždil Richard Wolke prodejem hudebních nosičů a vstupenek na svém kontě milióny.

Tzschaschel si odkašlal. „Přece jenom si dám whisky, Georgu. Koneckonců nemusím řídit.“ Zasmál se vlastnímu rozpačitému vtipu, ale nikdo se nepřidal. Suverenita, kterou dával na odiv v bance, zmizela.

Hrdlo láhve se s řinčením sneslo k okraji sklenice, jantarově zbarvená tekutina do něj bublavě skanula. Zvuky zněly nepřírozně hlasitě, doslova krájely ticho. Renovovaný kupecký dvůr byl tak dobře odhlučněn, že sem zvuky města vůbec nedoléhaly; zato se teď neuvěřitelně hlasitě ozývalo Tzschaschelovo polykání.

Ares teprve teď odložil kufřík a posadil se na židli, aniž by čekal na pozvání. Rozhodl se, že už bude zticha.

„Jsi si jistý?“ zeptal se obchodník s veteší.

„Čím si mám být jistý?“

„No, tím únosem.“

„Do prdele, Herbie! Co jiného bych si měl myslet? Mendy tvrdila, že když se vrátila, Armin tu nebyl, a vstupní dveře byly otevřené. Záznamy na kameře jsou *smazané*! Rozumíš, smazané! Od té doby nic. Žádný telefonát, žádná známka života. Už čtyřiaadvacet hodin. Všechny jeho věci a oblečení jsou na místě. A pak ten neuskutečněný koncert! Jak vypadám?“

„Jako mizera,“ zamumlal Ares a předstíral, že sleduje mouchu; při tom si točil špičkou kníru.

„Georgu, já nevím...“ začal Tzschaschel a předklonil se. Křeslo varovně zaúpělo.

V tu chvíli zazvonil telefon.

Wolke ho okamžitě zvedl a vyštěkl „Prosím?“ způsobem, který by každého, dokonce i únosce, zahnal na útěk.

Pak se zaposlouchal.

„Ne,“ odpověděl nakonec. „Můj syn neposkytuje žádné rozhovory o tom, jak se mu daří. Je nemocný, říkal jsem to už včera!“ Wolke praštil sluchátkem do vidlice a odhodil si vlasy dozadu. „Pitomí pisálci!“ ulevil si.

Ares zalitoval, že existuje už jen nemnoho moderních telefonů, s nimiž by člověk mohl pořádně praštit. Bylo v tom něco archaického. Ženy odmítaly telefonáty stisknutím tlačít-

ka, zato muži bouchali sluchátkem. V duchu si poznamenal, že si musí obstarat nějaký retro model.

Tzschaschel hleděl do své takřka prázdné sklenice. „Jak dlouho chceš čekat, než uvědomíš policii? Chci říct, Armin mohl mít taky nehodu. Možná rychle vyběhl z domu, protože si chtěl něco koupit... a... nemám tušení. Obvolal jsi už nemocnice?“

„Ne.“ Wolke si promnul čelo. „Ne, to není pravděpodobné. Našli by jeho dokumenty a informovali by mě. Moje jméno je známé. A proč by měl mazat záznamy na kameře?“

„Jistě.“ Tzschaschel odložil skleničku. „Máš pravdu.“

Ares se podíval na hodinky. Za dvě hodiny by měl vyrazit na zkoušku. Vypadalo to, že na ni může zapomenout.

Vytáhl chytrý telefon a napsal kolegům e-mail, že se z důležitého důvodu nebude moci dostavit.

Strašně ho zlobilo, že musí zkoušku odříct. Pokud by se eventuálně účastnil předávání peněz a narazili na únosce, dá jim pocítit, co to znamená přivolat na sebe jeho hněv.

Lipsko...

Armin se pomalu probudil.

Kolem něj panovala tma a chlad. Svaly ho bolely a v celém těle cítil ztuhlost, což přisuzoval účinku paralyzéro. Pouta kolem kotníků a zápěstí ho omezovala v pohybu.

Slyšel tlumené zurčení vody, jako by někdo napouštěl vanu.

Navzdory poutům se se sténáním napřímil a ohmatal se. Až na trenýrky, které měl na sobě při setkání s maskovaným mužem, byl nahý. Údy měl spoutané kabely. Útěk by byl extrémně obtížný.

Navíc Armin netušil, kde se ocitl. Páchlo to tu prachem, vlhkou omítkou a starým dřevem. Ne zrovna nejlepší pro-

středí. Nejspíš nějaký přístřešek na zadním dvorku nebo sklep.

Bublání a zurčení utichlo.

Někdo se k němu belhavě šoural a hvízdal si při tom melodii. Debussy. *La mer*.

Cvaklo to a pak zařinčel řetěz odhozený na podlahu. Před Arminem se skřípavě otevřely dveře, dovnitř dopadlo pronikavé světlo kapesní svítilny a oslepilo jej.

„No to se podívejme,“ pronesl únoscův hlas vytríbenou němčinou. Zněl tlumeně, což bylo nejspíš způsobeno maskou či šálem, kterým si zakrýval tvář. „Jsi vzhůru, zlatý kluku.“

„Co chcete?“ Armin se mohl mýlit, ale chlap, který ho zmlátil na chodníku baseballovou pálkou, nekulhal, právě naopak, dokázal pěkně rychle utíkat; kromě toho mluvil se saským přízvukem.

Rázem si uvědomil: Je to někdo *jiny*! Nejspíš jeho kumpán.

„Chcete výkupné?“ Zaclonil si oči před oslepujícím paprskem. „Můj otec na vás spíš pošle speciální zásahovou jednotku. Je lakomý a nemá mě moc rád.“

Muž se tiše zasmál, sklonil se, popadl jednou rukou pouta na Arminových kotnících a táhl mladíka ven.

„Hej! Hej, počkejte!“ vykřikl Armin a neúspěšně se pokoušel něčeho chytit. Špičky prstů mu klouzaly po drsném dřevě, nebyly tady žádné hrany ani výstupky, které by mu mohly poskytnout oporu.

Jeho kulhající únosce ho vlekl po vyšlapané prkenné podlaze.

Arminovi se do obnažené kůže zarývaly třísky, na těle mu ulpávaly kousky odprýskávajícího laku. Hlasitě nadával.

Tušil, že se nachází ve starém, opuštěném domě. V Lipsku čekaly stovky podobných na to, až je někdo opraví nebo strhne. Mohl být v centru města nebo v nějaké úplně odlehlé čtvrti.

Armin byl bezohledně dovlečen do většího pokoje, zalitého světlem stavebního reflektoru. Jak teď uviděl v jasném světle, kulhající muž měl na sobě černý ochranný oblek, gumové rukavice a holínky.

Strop se štukaturou tady vypadal celkem zachovale, ve vzduchu se vznášela vůně mokré omítky a čerstvé barvy.

Jeho oči si přivykaly na jas, zaostřovaly okolí. Polovina místnosti byla kompletně renovovaná: pokoj ve stylu Doriana Graye, na jedné straně zchátralý a rozpadající se, na druhé honosný a krásný jako před sto lety onoho dne, kdy se sem nastěhovali první obyvatelé.

Kdo to udělal? Jeho únosce?

V opravené části stála starodávná vana. Na odkládacím stolku ležely brk, kalamář, svinutý list papíru a pečlivě složená lněná prostěradla.

Armina se zmocnil pocit, že se připlétl k přípravám divadelního představení nebo filmové scény. „Co to má znamenat?“ zvolal vystrašeně. „Co se mnou máte v úmyslu?“

Teď se k němu muž otočil – a zahleděl se na něj šterbinami v masce, zakrývající mu celou tvář.

Měla klasickou podobu, s lehkým benátským nádechem, a byla celá v bílém. V horní třetině se skvělo obrovské černobílé nalepené oko, jehož okraje sahaly od jednoho spánku až ke druhému. Vzbuzovalo to dojem, jako by se Armin stal obětí kyklopa.

Muž ho pustil a sklonil se k němu. „Tak, zlatý kluku. Vybral jsem si *umělce*, abych stvořil umělecké *dílo*,“ pronesl s obtížně skrývaným radostným očekáváním. Pravicí v rukavici popadl Armina za bradu a otočil mu hlavu nejprve doprava, pak doleva. „Ta podobnost. Udivující. I když jsi trochu moc mladý. Ale nic lepšího by se nenašlo.“

Armin uviděl, že obrovské oko sestává ze spousty malých, zhruba centimetr velkých obrázků, pečlivě sestavených podle

barevného tónu a motivu. Na dálku se jako mozaika skládaly v oko.

Zatěkal pátravě zorničkami sem a tam. Nedokázal přesně rozeznat, co se nachází na jednotlivých miniaturních fotografiích, ale jedna jako by pocházela z války. Ne, spíše z poprav: Asijský voják zabíjel krajana-civilistu z nejtěsnější blízkosti zbraní, přitíštěnou ke spánku.

„Kdyby ses pokusil o útěk, slibuju ti ty nejstrašnější bolesti, jaké člověk může zakusit, *aniž* by zemřel. Věř mi, dokážu to. Hodně jsem toho viděl, a hodně jsem toho udělal.“ Muž vstal. „Uvolni se. Učiním tě nesmrtelným. Nesmrtelnějším, než by to kdy dokázalo tvoje klavírní umění. Navíc tě přeceňují. Při posledním koncertu jsi udělal dvě chyby.“ Zaintonoval *daa-dada-daa-dadadada-daaa* a napodobil hru na klavír, jeho prsty letěly po imaginárních klávesách, až se náhle zarazil a zaťukal si levým ukazováčkem na ucho. „Dokážu to zachytit. Ach ano, dokážu.“

Armin rozeznal příslušnou pasáž – a pochopil, v jaké situaci se ocitl: Padl do rukou šíleného fanouška!

O agresivních stalkerech a fanatických příznivcích se nedávno psalo v médiích. Teď tedy přišla řada na něj. O podobných scénách byly napsány už celé úspěšné romány, jenže on se teď nacházel uprostřed jednoho z nich.

„Je to můj trest?“ Možná se ten chlap nechá uchlácholit. „Já... budu víc cvičit a znovu vám to přehraju! Dokážu to líp! Vážně!“ Polkl, rozkašlal se. „Prosím, dejte mi...“

Ukazováček v rukavici sklouzl od ucha a zamířil na masku. „Popatřil jsi do oka smrti a spočinul na tobě pohled mrtvého. Myslíš, že mu unikneš bez újmy?“ Únosce se se smíchem přešoural k vaně, nahlédl do ní a přesunul se k odkládacímu stolku, před nímž si klekl a odšrouboval kalamář.

Armin se třásl zimou a strachem.

Když spatřil rozhodné pohyby, s nimiž únosce cosi brkem

škrábal na papír, uvědomil si, že z této místnosti nevyvázne živ. Ta maska, polepená jednotlivými výjevy a tvořící obrovité oko, zpola opravený pokoj, stafáž, mužovy pohyby, to všechno propůjčovalo celému výjevu cosi surrealistického.

Probudila se v něm touha žít.

Opatrně, aby na sebe neupoutal šilencovu pozornost, se začal přesunovat k zatemněným oknům.